

Соловейко (скорочено)

Микола Костомаров

Зелений сад, зелений сад.
Зелена могила!
Зелений сад вдяга весна,
Могила забриніла!
Як гарно слухать, коли вніч
Маленький соловейко
В квітках затлямка, засвистить
Так приязно, любенько!
А тут вони ведуть танок!
Хто гласи їх розлічить?
Хто передом із їх іде?
Хто зорі перелічить?
Той на тополі, ті в кущах,
Ті в вербах, ті в калині...
Один біля могили сам
Співає на ялині.
Щебече він: не то співець
Віршами люб'язними
Кохання й радість розділя
З серцями приязними.
Затьохка він — не то біди
Оплакує людській;
Жаль ллється в серце, як в квітки
Крапельки дощовії.
От застогнав, і от замовк...
Терликував — вп'ять залився...
Не то співець в останній раз
Із миром розпростився!
І в небо думкою влетів,
Між зорями співає,
А странный спів його людей
Уже не порушає.
Співає пташка, і ніхто
Не взяв її в примітку!
Співа співець — ніхто йому
З душі не кине квітку!
Одно серденько між всіма

Глас пташин розпізнало;
Одно серденько пісня та
Співцева розрушала.
І цілий день смутна, тиха
Самотня могила,
А вранці зомнята трава,
Де дівчина сиділа.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Поезія М. Костомарова "Соловейко" змальовує неперевершеного співця, володаря душ усіх закоханих — соловейка. Його спів то веселий, то сумний, з різними переливами та колінцями. І ось уже до нього приєднуються інші співці-товариші. Мало хто поцінує той спів у пустельному саду, на зеленій могилі — хіба що дівчина, яка, мабуть, тяжко сумує і прийшла до дорогої їй людини на могилу. Вірш пройнятий елегійним настроєм.